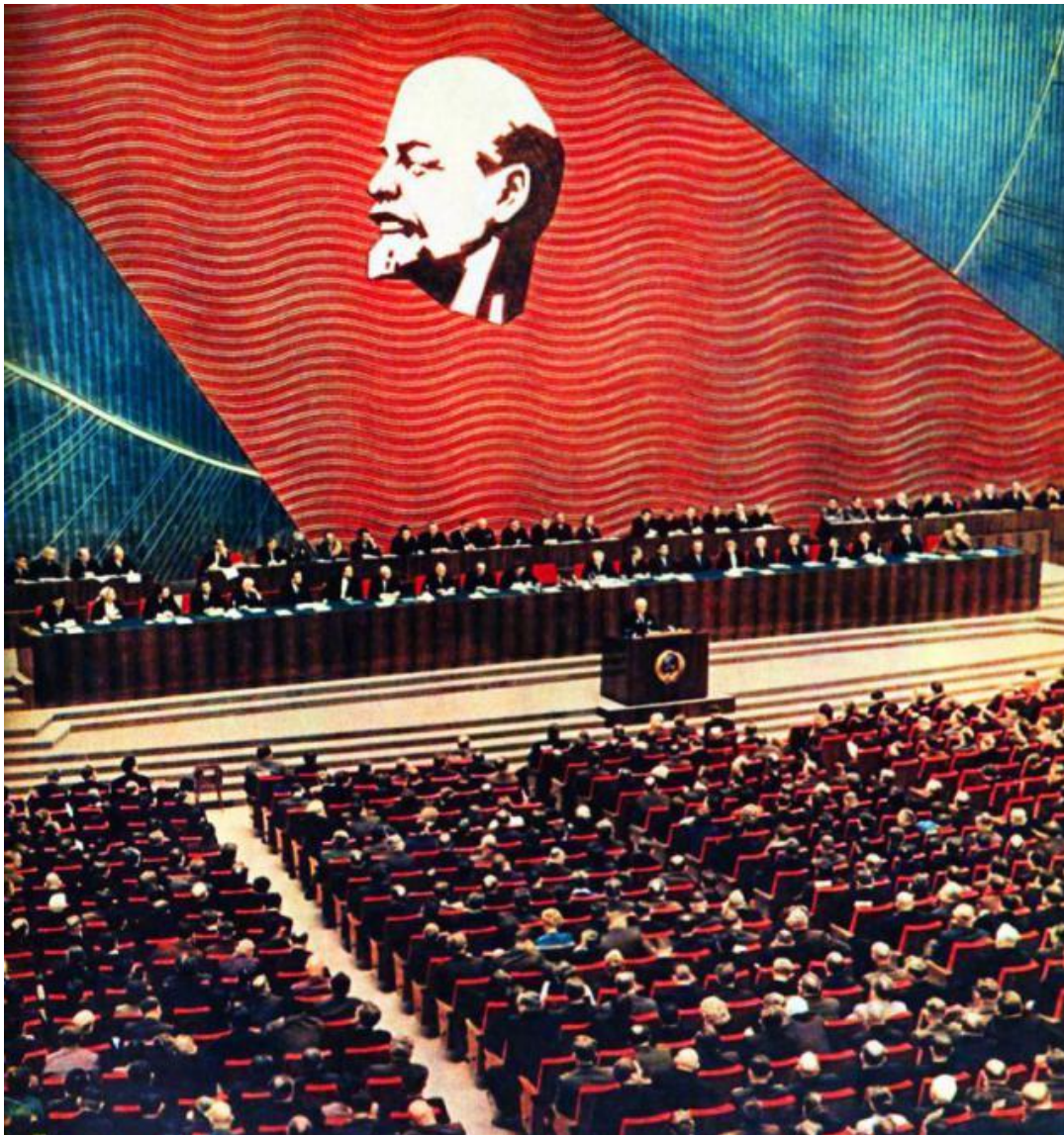

N. S. Chrusjtjov

1. Övervinnandet av personkultens följder. Utvecklingen av de leninska normerna för partilivet och principerna för ledningen. Höjandet av partiets kampförmåga.

Följande är ett utdrag ur *Verksamhetsberättelse av SUKP:s CK för partiets XXII kongress 17 oktober 1961*. Avsnittet handlar om "kampen mot personkulten", dvs frågan om Stalin, som Chrusjtjov tog upp utförligt i sitt "hemliga tal" på 20:e partikongressen (1956). Vid 22:a kongressen togs frågan upp igen, denna gång öppet i verksamhetsberättelsen. Avsnittet nedan tar även upp motsättningarna till Albanien, som bl a gällde synen på Stalin.

Chrusjtjov talar vid sovjetiska kommunistpartiets 22:a kongress 1961

Kamrater! Återupprättandet och vidareutvecklingen av de leninska normerna för partilivet och principerna för ledningen är en viktig sida av vårt partis arbete under verksamhetsperioden. Genom att fördöma den för marxismen-leninismens anda främmande personkulten gav 20:e kongressen stort utrymme åt partiets och folkets skapande krafter, bidrog till att utvidga och befästa partiets förbindelser med massorna och höja dess kampförmåga.

Före 20:e kongressen stod frågan så här: antingen skulle partiet öppet, leninistiskt fördöma de under personkulten kring Stalin begångna felen och förvrängningarna, förkasta de metoder för parti- och statsledningen, som hade blivit en broms på framåtskridandet, eller också skulle de krafter, som hakade sig fast vid det gamla och motsatte sig allt nytt och konstruktivt ta överhanden i partiet. Just så skarpt stod frågan.

Var det nödvändigt att så hårt och öppet kritisera de stora fel och svåra följder som sammanhängde med personkulten?

Ja, det var nödvändigt. Efter avslöjandet av den inpiskade fienden och äventyraren Berija och genom omsorgsfull analys och ingående studium av en rad dokument hade inför centralkommittén helt avslöjats fakta om mycket grova kränkningar av den socialistiska lagligheten, missbruk, godtycke och repressalier mot många hederliga människor, bl. a. mot framstående personer i partiet och sovjetstaten. I djup insikt om sitt ansvar mot partiet och folket kunde centralkommittén inte dölja eller släta över de fel och förvrängningar, som tidigare ägt rum. Följande Lenins bud beslöt centralkommittén att säga sanningen om maktmissbruken under personkulten. Det var ett inre moraliskt behov och en skyldighet för partiet och dess ledning. Det var ett riktigt beslut. Det fick väldig betydelse för partiets framtid, för det kommunistiska uppbygget.

Lenin uppmanade partiet att inte dölja felen utan öppet kritisera och rätta till dem. "Ett politiskt partis förhållande till sina misstag", skrev han, "är ett av de viktigaste och säkraste kriterierna på partiets allvar och dess *praktiska* uppfyllande av sina skyldigheter mot sin *klass* och mot de arbetande *massorna*. Att öppet erkänna ett fel och avslöja dess orsaker, att grundligt analysera den situation som framkallat det, att omsorgsfullt diskutera medlen att korrigera felet — det är kännetecknet på ett allvarligt parti, det är dess uppfyllande av sina skyldigheter, det är att uppfostra och skola *klassen* och sedan även *massorna*." (Valda verk i två band, b. 2, d. 2, sid. 395.)

Vad hade skett med partiet och landet, om personkulten inte hade fördömts, dess skadeverkningar inte övervunnits och de leninska principerna för partiets och statens verksamhet inte återupprättats? Detta skulle ha lett till att partiet isolerats från massorna, från folket, hotat med allvarliga kränkningar av sovjetdemokratins och den revolutionära lagligheten, med bromsning av landets ekonomiska utveckling, tempominskning i det kommunistiska uppbygget och följaktligen en försämring av de arbetandes standard. Utrikespolitiskt hade det lett till att Sovjetunionens ställning på världsarenan försvagats, till att relationerna med andra länder försämrats, vilket kunde ha medfört allvarliga följder. Kritiken av personkulten och övervinnandet av dess följder fick därför en kolossal politisk och praktisk betydelse.

Marxismen-leninismen har alltid strängt fördömt varje yttring av personkult, ansett den främmande för den proletära revolutionära rörelsens anda, för kommunismens anda. Marx, Engels och Lenin såg i folket historiens verkliga skapare, de betonade den ledande och organiserande rollen för arbetarklassens parti. Marxismen-leninismen förnekar inte den viktiga roll, som arbetarklassens ledare spelar, men den motsätter sig energiskt ett förhållande och ännu mer en förgudning av en eller annan person. Förhållande av en enda person skjuter

oundvikligen folket och partiet i bakgrunden och förringar deras roll och betydelse.

Genom sitt arbete och sin heroiska kamp under partiets ledning har sovjetfolket nått stora framgångar i det socialistiska uppbygget. Det hemförde en enastående seger i Stora fosterländska kriget mot fascismen. Men under personkults-perioden tillskrevs, som ni minns, partiets och folkets alla framgångar och segrar en enda person. Stalin hade naturligtvis stora förtjänster inför partiet och den kommunistiska rörelsen, och vi gör honom all rättvisa. Men det är oriktigt att förknippa partiets och folkets alla segrar med en enda mans namn. Det var en grov förvrängning av det verkliga sakförhållandet.

20:e kongressen återställde rättvisan, avlägsnade förvrängningarna och framhöll folkets stora roll, partiets roll som arbetarklassens och hela folkets förtrupp, som den ledande och riktninggivande kraften i kampen för kommunismen. Kongressen gav centralkommittén i uppdrag att steg för steg vidta åtgärder, som garanterade att personkulten helt övervanns, att dess följder eliminerades på alla områden av parti-, stats- och ideologiarbetet, att de av Lenin utarbetade normerna för partilivet och den leninska principen om kollektivt ledarskap strikt tillämpades.

I sin principiella och energiska kritik av personkulten utgick vårt parti från Lenins anvisningar, från hans testamente. Lenin uppskattade som bekant Stalin men han såg också hans brister och t. o. m. svåra fel. I sin omsorg om partiets och sovjetstatens framtid skrev Lenin i december 1922, dvs. strax efter det att Stalin valts till CK:s generalsekreterare, i ett brev till partiets ordinarie kongress:

"Efter att ha blivit generalsekreterare har kamrat Stalin i sin hand koncentrerat en gränslös makt, och jag är inte säker på att han alltid kommer att kunna tillräckligt varsamt utnyttja denna makt ... Stalin är alltför grov och denna brist, som är fullt tolerabel i vår mitt och i relationerna mellan oss kommunister, kan inte tolereras hos en generalsekreterare. Därför föreslår jag kamraterna att överväga ett sätt att förflytta Stalin från denna post och till den utse en annan person, som är överlägsen kamrat Stalin bara i ett avseende — nämligen att han är tolerantare, lojalare, hövligare och mer uppmärksam mot kamraterna, mindre nyckfull osv."

Som ni ser förstod Lenin utmärkt väl, att Stalins negativa egenskaper kunde vålla partiet och staten stor skada. Tyvärr tog man inte i tid hänsyn till Lenins varning och råd, och därigenom fick partiet och landet utstå åtskilliga svårigheter, som orsakats av personkulten. Partiet kritiserade på sin 20:e kongress personkulten. Genom att fullgöra kongressens beslut övervann partiet förvrängningarna och felen och utstakade åtgärder, som skall utesluta möjligheten av att sådana företeelser upprepas i framtiden. Det var ett modigt beslut, det var ett nytt politiskt mogenhetsbetyg för vårt parti och dess centralkommitté.

Partiet förstod naturligtvis, att de avslöjade felen, förvrängningarna och maktmissbruken kunde framkalla en viss känsla av bitterhet och rentav missnöje i partileden och bland folket, skulle dra med sig vissa förluster och nackdelar och skapa tillfälliga svårigheter för SUKP och de marxistisk-leninistiska broderpartierna i andra länder. Men partiet gick djärvt svårigheterna till mötes, det sade folket hela sanningen öppet och ärligt, eftersom det var djupt övertygat om att folket rätt skulle förstå dess linje. Och partiet misstog sig inte. Vår frammarsch mot kommunismen gick snabbare. Nu känner vi oss friare, andas lättare och ser skarpare och klarare. Hela livet i landet utvecklas i stormande takt. Vår industri, jordbruket, vetenskapen och kulturen har nått nya, stora höjder. Som vi vet deltar miljoner sovjetmedborgare allt aktivare i skötseln av statens och samhällets angelägenheter.

De sovjetiska kommunisterna kan stolt säga: vi har inte fläckat det leninska partiets heder och värdighet, dess auktoritet har ökat omätligt, och den internationella kommunistiska rörelsen har

tagit ett nytt steg uppåt. Nu är vårt parti enigt, klippfast som aldrig förr!

Den av 20:e kongressen uttryckta leninska kursen måste under den första tiden genomföras under förbittrat motstånd från partifientliga element, inbitna anhängare av de metoder och förhållanden som rådde under personkultsperioden, från revisionister och dogmatiker. Mot partiets leninska politik reste sig den partifientliga fraktionsgruppen Molotov, Kaganovitj, Malenkov, Vorosjilov, Bulganin, Pervuchin, Saburov och Sjepilov, vilken anslöt sig till dem.

Under den första tiden var det Molotov, Kaganovitj, Malenkov och Vorosjilov som gjorde starkt motstånd mot partiets linje på att fördöma personkulten, utveckla partidemokratin, fördöma och korrigera alla maktmissgrepp och få fram de konkret skyldiga till repressalierna. Deras hållning var ingen tillfällighet: de bär personligt ansvar för många massrepressalier mot parti-, sovjet-, drifts-, militär- och komsomolkadrer och för andra liknande företeelser, som ägt rum under personkultsperioden. I början utgjorde denna grupp en obetydlig minoritet i CK:s presidium.

Men när partiet satte i gång kampen för att återupprätta de leninska normerna för parti- och statslivet och tog itu med sådana brådskande uppgifter som nyodlingarna, omorganiseringen av industri- och byggförvaltningen, utvidgningen av unionsrepublikernas rättigheter, förbättringen av sovjetmedborgarnas standard och återupprättandet av den revolutionära lagligheten, aktiverade fraktionsgruppen sin partifientliga underminerande verksamhet och började värva anhängare inom CK:s presidium. Den utökades med Bulganin, Pervuchin och Saburov, och till den anslöt sig Sjepilov. När den partifientliga gruppen kände sig ha snickrat ihop en aritmetisk majoritet i CK:s presidium övergick den till öppen attack och sökte ändra politiken i partiet och i landet, den politik som utstakats av 20:e partikongressen.

Efter att ha kommit överens på hemliga möten krävde fraktionsmakarna ett urtima presidiesammanträde. De räknade med att kunna genomföra sina partifientliga planer och ta ledningen över partiet och landet. Den partifientliga gruppen ville ställa CK-medlemmarna och hela partiet inför fullbordat faktum.

Men fraktionsmakarna räknade fel. CK-medlemmar, som vid den tiden var i Moskva, krävde omedelbart ett CK-plenum, så snart de fick reda på fraktionshandlingarna av den partifientliga gruppen inom presidiet.

Centralkommitténs plenum, som hölls i juni 1957, avslöjade energiskt och krossade ideologiskt den partifientliga gruppen. Detta plenum visade centralkommitténs politiska mogenhet, klippfasta enhet och sammansvetsning på grundval av 20:e kongressens leninistiska linje. När den partifientliga gruppens deltagare på plenum hade krossats ideologiskt och stod inför CK-plenums enhälliga fördömande, erkände de att de hade företagit en sammansvärjning och att deras partifientliga verksamhet var skadlig. På plenum erkände kamrat Vorosjilov sina fel och förklarade, att han blivit "förledd av fraktionsmakarna" och att han helt insåg sina fel och beslutsamt fördömde dem liksom den partifientliga gruppens hela underminerande verksamhet.

CK-plenums beslut om den partifientliga gruppen antogs, som ni vet, enhälligt, och för det röstade också deltagarna i den partifientliga gruppen med undantag för Molotov, som nedlade sin röst. Vid diskussionen av plenums resultat i sin grundorganisation förklarade senare även Molotov, att han ansåg plenums beslut riktigt och anslöt sig till det.

Kampen mot den partifientliga gruppen var en principiell, skarp politisk kamp, en kamp mellan det nya och det gamla. Frågan gällde huruvida vårt parti även framdeles skulle bedriva den leninistiska politik, som utstakats av 20:e kongressen, eller om personkultsperiodens metoder, som fördömts av hela partiet, skulle återuppstå.

Denna kamp komplicerades av att det bland den grupp politiska funktionärer som motarbetade partilinjens, 20:e kongressens kurs fanns personer som länge intagit en framskjuten ställning i partiet och staten. Från historien känner vi åtskilliga exempel på att en eller annan person under en viss etapp av sitt liv har hävdat sig och börjat spela en framträdande roll men sedan liksom stelnat och rentav så småningom börjat slockna. Sådana företeelser har olika orsaker: hos den ene börjar krafterna bli på upphållningen; en annan isolerar sig från livet, blir högmodig, arbetar inte; en tredje visar sig vara en principlös, ryggradslös anpassling, opålitlig i kampen för partiets sak. Samtidigt växer under kampen fram nya politiska funktionärer, som vänder sig mot allt, som bromsar den nya utvecklingen, och övervinner motståndet från det gamla. Det sker något i stil med det som i astronomin kallas slocknade stjärnors ljus. På mycket långt avstånd tycks vissa stjärnor fortfarande lysa, fastän de i verkligheten redan för länge sedan har slocknat. Olyckan med somliga personer, som kommit i stjärnställning på samhällshorisonten, är att de tror sig fortfarande utstråla ljus, fastän de redan för länge sedan förvandlats till pyrande bränder. Så har det gått i livet med vissa politiska funktionärer, som halkat in på fraktionskampens, den partifientliga kampens väg.

Besluten av CK-plenum i juni godkändes enhälligt av hela vårt parti, av hela sovjetfolket. Något senare, i oktober 1957, slog SUKP:s CK-plenum energiskt tillbaka förre försvarsministern Zjukovs försök att slå in på äventyrligheternas väg och gå in för att lösrycka de väpnade styrkorna från partiet, att ställa Sovjetarmén mot partiledningen. Efter att ha kastat undan de bankruttrade fraktionsmakarna och intrigerande karriärister har partiet ännu fastare sammansvetsat sina led, stärkt förbindelserna med folket och mobiliserat alla krafter till framgångsrikt genomförande av sin generallinje.

Den 20:e kongressens kurs vann den internationella kommunistiska rörelsens, de marxistisk-leninistiska broderpartiernas varma gillande. Detta kom till uttryck i kongressbeslut och annat material från broderpartierna, i dokumenten från konferenserna mellan representanter för kommunist- och arbetarpartierna 1957 och 1960.

I deklARATIONEN från moskvakonferensen 1960 påvisades således, att "de historiska besluten på SUKP:s 20:e kongress ... har lagt grunden till en ny etapp i den internationella kommunistiska rörelsen, bidragit till att ytterligare utveckla den på marxismen-leninismens grundval".

Samtidigt bör det noteras, att vårt partis kurs på att övervinna personkultens skadliga följder, såsom det senare visade sig, inte mötte tillbörlig förståelse hos Albanska arbetspartiets ledare och att de till och med började bekämpa denna kurs.

Alla vet, att det fram till den senaste tiden har rått goda, vänskapliga relationer mellan Sovjetunionen och Folkrepubliken Albanien, mellan Sovjetunionens kommunistiska parti och Albanska arbetspartiet. Folken i vårt land har gett Albanien allsidig oegennyttig hjälp i utvecklingen av dess ekonomi, i det socialistiska uppbygget. Vi har uppriktigt velat och vill alltjämt se Albanien som en blomstrande socialistisk republik och se dess folk lyckligt, i åtnjutande av allt det nya livets goda.

Under många år noterade de albanska ledarna fullständig åsiktsenhet med vårt partis centralkommitté och sovjetregeringen i den internationella kommunistiska rörelsens alla frågor. De har flera gånger förklarat att de stöder 20:e kongressens kurs. I sina anföranden på vårt partis 20:e och 21:a kongress talade förste sekreteraren i Albanska arbetspartiets CK Enver Hodja härom. Vid Albanska arbetspartiets 3:e kongress, som hölls kort efter 20:e kongressen, godkändes helt och fullt kritiken av personkulten samt åtgärderna för att övervinna dess skadliga följder.

Vi sovjetmedborgare har trott de albanska ledarna och ansett det råda samförstånd och

åsiktsenhet mellan vårt parti och Albanska arbetspartiet.

Fakta visar emellertid, att de albanska ledarna på sistone i strid med sina tidigare försäkringar och besluten av sitt partis kongress utan anledning tvärt ändrat den politiska kursen och slagit in på en väg, som innebär en stark försämring av relationerna till vårt parti och Sovjetunionen. De har börjat frångå hela den kommunistiska världsrörelsens gemensamma och samfälliga linje i nutidens viktigaste frågor, vilket började särskilt tydligt framträda från mitten av 1960.

De albanska ledarna döljer nu inte, att de inte är tilltalade av vårt partis kurs på att beslutsamt övervinna de skadliga följderna av personkulten kring Stalin, på att starkt fördöma maktmissbruk och återupprätta de leninska normerna för parti- och statslivet.

Synbarligen var de albanska ledarna i själ och hjärta inte överens med slutsatserna av broderpartiernas konferenser 1957 och 1960, vilka som bekant godkände 20:e kongressens beslut och vårt partis kurs på att övervinna personkultens skadliga följder. Denna de albanska ledarnas ståndpunkt beror på att de själva, till vårt beklagande och vår ledsnad, upprepar de metoder, som förekom i vårt land under personkulten.

Med oro för det hjältemodiga albanska folkets öde följer vi händelserna i Albanien. Det gör oss ont att se, att de albanska kommunisterna och hela det albanska folket, som är vitalt intresserat av vänskap och samarbete med alla socialistiska länder, måste betala för de albanska ledarnas felaktiga linje. Vi är djupt oroad av detta läge och vi har ihärdigt sökt och fortsätter att söka en väg för att de uppkomna meningsskiljaktigheterna skall kunna övervinnas.

Den kurs, som utarbetades av vårt partis 20:e kongress, är en leninistisk kurs och vi kan inte i en sådan principiell fråga retirera vare sig för de albanska ledarna eller vem det vara må. Frångick vi 20:e kongressens linje, så skulle det innebära att vi inte lyssnade till de kloka anvisningarna från Lenin, som redan från början såg risken av att personkulten kring Stalin skulle uppstå. Detta skulle innebära att underskatta historiens tunga lärdomar, att glömma vilket pris vårt parti fick betala för att det inte i rätt tid tog hänsyn till sin store ledares anvisning.

Genom att uppträda mot 20:e kongressens kurs söker de albanska ledarna nu dra vårt parti tillbaka till förhållanden som tilltalar dem men som aldrig mer kommer att upprepas i vårt land. Vårt parti kommer också framgent att beslutsamt och utan avvikelser genomföra 20:e kongressens linje, som bestått tidens prov. Ingen kommer att lyckas att driva bort oss från den leninska vägen!

Om det albanska folkets och det socialistiska uppbyggets intressen i Albanien ligger de albanska ledarna om hjärtat, om de verkligen önskar vänskap med SUKP, med alla broderpartierna, så bör de avstå från sina felaktiga åsikter och återvända till den väg, som innebär enhet och nära samarbete i den socialistiska gemenskapens broderfamilj, till den väg som innebär enhet med hela den internationella kommunistiska rörelsen.

Vad beträffar vårt parti, så kommer det också i fortsättningen, i överensstämmelse med sin internationalistiska plikt, att göra allt vad på det ankommer för att Albanien skall gå tillsammans med alla de socialistiska länderna.

Från 22:a kongressens talarstol förklarar vi, att den marxistisk-leninistiska lärans renhet och oförsonlighet mot alla slags förvrängningar av dess stora principer är en lag för vårt parti. För kommunisterna står revolutionens och folkets sak över allt annat och dess ledare är värdiga detta namn endast då de ger uttryck för det arbetande folkets vitala intressen och följer en riktig väg. Sådana ledare utformas under själva kampen, de vinner auktoritet genom att de tjänar folket och kommunismens sak, de tjänar folket och bör stå under dess kontroll.

Kamrater! Det finns inte en enda stor fråga vare sig i inrikes- eller utrikespolitiken, som inte diskuteras kollektivt i vårt parti och de beslut som fattas är ett uttryck för partiets kollektiva erfarenheter. Det är just detta som innebär att de leninska principerna omsätts i praktisk handling. Det har blivit regel att hela partiet och hela folket genomför en omfattande diskussion av de frågor, som framläggs för centralkommitténs plenarsammanträden och Sovjetunionens högsta sovjets sessioner. Åtgärderna för att återställa den revolutionära lagligheten, utveckla parti- och sovjetdemokratien, utvidga de lokala parti- och sovjetorganens rättigheter och höja deras roll, för att utveckla det arbetande folkets skapande initiativ har medfört goda resultat.

Centralkommittén har varit speciellt noga med att regelbundet sammankalla de valda organen, alltifrån partikongresserna och CK-plena. Det är känt hur regelbundet partikongresserna genomfördes under Lenins livstid: under sovjetmaktens sju första svåra år hölls de varje år och på dem diskuterades partiets och den unga sovjetstatens viktigaste uppgifter. Under personkulten åsidosattes denna ordning grovt: efter 18:e kongressen sammankallades inte några kongresser på nästan 14 år, trots att landet upplevde Stora fosterländska kriget och utförde ett stort och svårt arbete för att återupprätta folkhushållningen. CK-plena sammankallades ytterst sällan. I detta läge skapades en grund för maktmissbruk, för att vissa ledare undandrog sig partiets och folkets kontroll.

Nu förekommer det inte och kan inte förekomma dylika företeelser i partiet. Under de 9 år, som förflutit sedan 19:e kongressen, har 20:e, den extra 21:a och den nuvarande 22:a partikongressen hållits. Vid de regelbundet genomförda CK-plena behandlas de viktigaste frågorna i partiets och landets liv och skarp kritik riktas mot en rad partiorganisationers och deras ledares verksamhet, inklusive den verksamhet som bedrivs av enskilda CK-ledamöter och ledamöter av SUKP:s CK:s presidium. De funktionärer, som inte infriar partiets förtroende, fråntas sina poster.

Tidigare, under personkulten, utbredde sig sådana skadliga drag i partiledningen, i ledningen av staten och näringslivet som administrering, överskylande av bristerna, att man arbetade initiativlöst och fruktade det nya. I denna situation dök det upp en hel del tallrikslickare, lovprisare och bluffmakare. Partiet bekämpar och kommer framdeles att resolut bekämpa dem som åsidosätter parti- och statsdisciplinen, de människor som bedrar partiet och staten. Partiet utvecklar djärvt en principiell kritik och självkritik såsom det starkaste och effektivaste vapnet.

Utvecklingen av den inre partidemokratien, utvidgningen av de lokala partiorganens rättigheter och deras ökade roll, efterlevnaden av principen om kollektiv ledning har gjort partiet ännu kampdugligare och stärkt dess förbindelser med massorna. Partiets oupplösliga förbindelse med folket framträder åskådligt däri att partileden ökar, i att partiet ständigt får tillskott av nya friska krafter.

Under den period verksamhetsberättelsen omfattar har vårt parti ökat med nästan 2,5 miljoner personer. Vid 20:e partikongressen fanns det 7.215.505 kommunister i partiet, men kort före 22:a kongressen (den 1 oktober 1961) hade antalet ökat till 9.716.005. Bland de i partiet intagna utgjorde arbetarna 40,7, kollektivbrukarna 22,7, tjänstemännen 35,6 och studerande 1 procent. Men vad representerar för närvarande den kategori av tjänstemän, som intagits i partiet? Nästan två tredjedelar av dem är ingenjörer, tekniker, agronomer, zootekniker och andra experter.

Det bör sägas, att själva tjänstemannabegreppet nu undergått en förändring. Under sovjetmaktens första år bestod intelligentsian huvudsakligen av personer som före revolutionen var lierade med de besuttna klasserna. Därför förekom det då vissa restriktioner gentemot tjänstemannakategorin.

Men nu är läget helt annorlunda: allra största delen av tjänstemännen består för närvarande av tidigare arbetare och kollektivbrukare eller barn till sådana. Det är just därför som inställningen

till tjänstemännen har blivit en annan.

Under vetenskapens och teknikens utveckling, under automatiseringen och mekaniseringen av produktionen kommer den kategori av personer som vi kallar tjänstemän att öka och spela en allt större roll i produktionen. Med tiden kommer vi inte att ha något behov av att indela partimedlemmarna i arbetare, kollektivbrukare och tjänstemän, eftersom klasskillnaderna kommer att helt försvinna och alla blir arbetande i det kommunistiska samhället.

Det är angenämt, kamrater, att kunna rapportera att allt fler av vårt partis medlemmar får en god bildning. Var tredje kommunist har nu högre utbildning eller studentexamen.

Särskilt viktigt är att notera, att *för närvarande arbetar över 70 procent av alla partimedlemmar och medlemskandidater inom den materiella produktionen*. Största delen av kommunisterna arbetar på de avgörande avsnitten — industrin och jordbruket.

I SUKP finns representanter för de över 100 nationaliteterna och folkslagen i Sovjetunionen. Vårt parti uppstod och utvecklas som arbetarklassens internationella organisation och det är en inkarnation av den stora enheten och den broderliga vänskapen mellan de likaberättigade socialistiska nationer, som bildar de kommunistiska uppbyggarnas eniga familj.

Den högsta kallelsen för en medlem i det leninska partiet är att oegennyttigt tjäna kommunismen. En kommunist bör vara eld och flamma, han bör ge allt för folkets sak. Och om en partimedlem inte fullgör sina höga förpliktelser, så finns det ingen plats för honom i partiet. Under de sista sex åren har över 200.000 personer uteslutits ur partiet av olika orsaker. Partiet har blivit ännu starkare och stabilare genom att det befriat sig från dessa personer, som inte hörde hemma i dess led.

Det måste erkännas, att det fortfarande finns personer som anser sitt partimedlemskap som en chans att ordna sin personliga karriär på ett bättre sätt. Hur skall vi då skydda partiet mot sådana karriärister? Under de första revolutionsåren och under Fosterländska kriget prövades en kommunistens egenskaper i kampens eld. Jag kommer ihåg en händelse från inbördeskriget. När vårt förband marscherade in i en av Röda armén befriad by, ställde en byskollärare denna fråga till mig:

— Vad ger ni mig för post om jag går in i bolsjevikpartiet?

— Den högsta. Vi skall sätta gevär i händerna på er och skicka er att kämpa mot bourgeoisin, för sovjetmakten, sade jag.

— Nej, det passar mig inte, förklarade han.

Här var allt klart som korvspad. Ni vet, att det i vårt partis led fanns många intellektuella, bland annat lärare, som hederligt försvarade Stora oktoberrevolutionens landvinningar och kämpade för partiets sak.

Nu, då kampen gäller det kommunistiska uppbygget, bör vi kräva av var och en som inträder i partiet att han skall gå i täten på vilket som helst avsnitt av det kommunistiska uppbygget. Partistadgarna kräver av en kommunist att han skall vara ett exempel på kommunistisk inställning till arbetet, på stor idétrohet, på oförsonlighet mot brister, vinningslystnad och parasitism, de kräver lyhörddhet och uppmärksamhet mot människorna, hängivenhet för partiet och folket. En kommunist bör föregå med gott exempel i kampen för att den kommunistiska moralens höga principer skall segra.

Detta är orsaken till att alla partiorganisationer bör strikt iaktta principen om individuellt urval och allsidigt pröva de personliga egenskaperna hos dem som inträder i partiet. Man måste också

framgent i SUKP ta in arbetarklassens, kollektivbrukarnas och de sovjetintellektuellas föregångsmän, sovjetfolkets bästa människor.

Vårt parti, som i sina led räknar nästan 10 miljoner personer, kommer också i framtiden att hålla i helgd Lenins bud: att ge namnet kommunist allt större och större anseende!

Lästips – mer om Chrusjtjov och ”frågan om Stalin”

[Nikita Chrusjtjov](#) (biografi) av Roy Medvedev

[Chrusjtjovs "hemliga tal" 1956](#)

[Om övervinnandet av personkulten och dess följder](#), Beslut av SUKP:s centralkommitté, från 1956.

[Upprördhet i SUKP efter Chrusjtjovs hemliga tal -56.](#)

[Chrusjtjov minns den 20:e partikongressen](#)

[Chrusjtjovs tal 50 år](#) av Martin Fahlgren.

[Kina, Albanien och Sovjetunionen 1956-57](#)

Kinesiska dokument:

[Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats.](#)

[Till frågan om Stalin](#)